

Dacă, dincolo de incertitudinea a ceea ce numim cu un cuvânt supra-tema montării, mai e ceva de discutat, aceasta e problema lipsei de stil. Atât în scenografia lui Erwin Kuttler (decorul, confecționat din suporturi pentru ouă, nu rimează cu costumele, iar tema generală de transformare cromatică e rezolvată pripit, inestetic, urîtenia decorului trăgând greu în balanța întregului spectacol); cât și în jocul actorilor — căci fiecare compune în altă gamă. Nicu Niculescu e un Sganarelle onorabil, investit mai ales cu atribute de respectabilitate, dar uscat, fără haz. Manuela Marinescu-Codrat „spune“ cu claritate și patetism, însă pare alta decît în seara precedentă, jocul ei e de astă dată vechi; Petre Lupu e, ca totdeauna, teribil de comic și de mobil, problema lui personală ar fi să se ferească de autocopiere. Dana Bolintineanu e o prezență în general plăcută, dar timidă, în timp ce Ovidiu Stoichiță e împovărat de niște ticuri provinciale într-adevăr insuportabile etc. etc. Ce legătură poate să existe între toate acestea?

Paradoxul e că, după două reprezentații atât de diferite, amîndouă ambițioase, nu prea știm mare lucru despre adevărata față a Teatrului din Sibiu: care e, în fond, nivelul trupei, ce fel de teatru i se potrivește mai bine, ce punct de vedere propriu ar avea de adus în mișcarea teatrală? Ceva totuși știm — dacă ne gîndim bine, știm chiar mai demult, acum doar ni se confirmă: că-i plac întreprinderile dificile, cu miză înaltă, precum și regizorii care știu să i le propună, că se angajează în ele cu elan și convingere. E o mare și rară calitate, care ar merita să fie fructificată într-o producție de continuitate, în stare să provoace necesarele acumulări profesionale și salturi, la nivelul întregului colectiv.

Ileana Popovici

Teatrul Dramatic din Baia Mare

Un afiș de turneu judicios întocmit, merit să pună în valoare forțele colectivului. Cele trei spectacole sînt o mostră pozitivă a unui repertoriu, în care „premiera pe țară“ predomină, cu titluri de semnificație și autoritate culturală. (Spicuim din programul stagiunii: *Tragedia omului* de Madách Imre, *Pentru cine bat clopotele* de Hemingway, *Somnul rațiunii* de A. Vallejo).

Un loc de greutate în această stagiune îl ocupă piesa românească, și, în consecință, turneul ne-a prezentat rezultatele colaborării teatrului cu doi autori: Dan Tărcihă și Pavel Bellu. În regia lui Petre Popescu, comedia *Unchiul nostru din Jamaica* a căpă-

Scenă din „Avram Iancu“ de Pavel Bellu

tat un relief colorat, pitoresc și haz, amuzantă fiind mai ales atmosfera provinciei românești cu tipuri „dintre cele două războaie“, în care am recunoscut reminșente literare din Tudor Mușatescu, Mihail Sebastian, Victor Ion Popa. Pe acest solid fundal de tradiție comică, regizorul a brodat nenumărate arabescuri hazoase, căutînd să dea consistență scenică unui final amenințat de accente didactice, moralizatoare.

Evocarea istorică a lui Pavel Bellu, *Avram Iancu* (consemnată de altfel în paginile revistei noastre ca și spectacolul *Somnul rațiunii*), a fost corect transpusă cu încercări de poetizare și înălțare spre mit, dar la granița tradițională a montărilor aniversar-istorice. Distribuția bogată ne-a permis să vedem „la față“ numeroși actori ai colectivului: Vasile Prisăcaru, Teofil Turturică, Sandu Popa, Cornel Mititelu, Cazimir Tănase, Vasile Constantinescu, Mircea Graur, Ion Sășăran, Radu Dimitriu, Tzenka Velevea Binder.

Punctul de atracție al turneului l-a constituit *Somnul rațiunii*, premieră pe țară, piesă despre ultimii ani ai vieții lui Goya, în regia lui Liviu Ciulei. Răbindu-se într-atita colaborarea regizorilor de autoritate, a directorilor de scenă consacrați cu teatrele din țară, prezența lui Ciulei la „pupitrul“ din Baia Mare, s-a dovedit exemplară și fructuoasă în rezultate. În primul rînd, au beneficiat actorii, redimensionarea datelor lor obișnuite și înfrășpătarea mijloacelor artistice fiind mai importantă chiar decît montarea în sine care e firește relevantă și frumoașă. Cazimir Tănase, Tzenca Velevea Binder, Vasile Prisăcaru și Cornel Mititelu au izbutit compoziții nuanțate, bogate, inedite, încît cu greu i-am recunoscut în alte roluri.

Apelul la colaboratori e frecvent la Baia Mare, această metodă dovedindu-se a fi stimulatorie pentru colectiv. Turneul din București a corespuns așteptărilor noastre cu privire la activitatea asiduă și harnică a unui colectiv preocupat de profesiunea sa.